

L'obra articulística d'Arseni Sugranyes

David Gálvez

Em semblava un molt bon exercici aquest d'especular sobre quina paraula obsolescent acabaria seduïnt-me i per quin motiu –afectiu, semàntic, d'eufonia?

Tothom que de tant en tant es posi davant de l'ordinador per escriure, tothom que basi la seva feina en la comunicació, és conscient que hi ha paraules que val la pena fer l'esforç de protegir o difondre. Tots tenim consciència de la nostra modesta tasca a l'hora de triar. Ara fa una estona, quan escrivia papallones sabia que estava fent una elecció concisa: la de no usar cap de les paraules de què disposem a Andorra –com pitavoles o voliaines– per referir-m'hi. En ocasions, en canvi, allò que busquem és justament als antípodes de l'estàndard: la preservació del localisme, del tecnicisme, de la forma que ja no emprem però sempre hem sentit a dir a casa. Quan pensava, doncs, en paraules per apadrinar de seguida se me'n van acudir bé d'aquestes de tall més local, com voliaina, acotxar o escolar –en el sentit de fluir, de passar–, o bé algunes que deia la meva iaia, com menester –normalment, en expressions del tipus “si no has de menester les tisores, te les agafo” o “t'hauré de menester per netejar els vidres”– i que ja no sento pronunciar a ningú.

(pàg. 75)